

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt III. Varias admodum esse Apparitiones Sacrame[n]tales sub
peregrinâ specie, & inusitatâ; & diuidi easdem posse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

tibus admoueretur, in lapidem congelascit. Mulier per-
terrefacta, metuens ne quid mali propter eam rem, quæ
diuinitus acciderat, contingeret: ad Episcopum cur-
su contendit, ac seipsam prodens lapidem ostendit,
adhuc morsus vestigia habentem. Simulque veniam cum
lacrymis petens, viro suo se consensuram pollicetur.
Quod si cuiquam hoc incredibile videtur, lapis ille testis
est; qui etiamnum inter clenodia Ecclesiæ Constantino-
politianæ asseruatur.

*Cyprianus breuior est. Serm. de lapsis s. inter aliamirac.
hoc affert.* Et quidam alius inquit, & ipse maculatus, sacri-
ficio à sacerdote celebrato, partem cum cæteris ausus est
latenter accipere; sanctum Domini edere, & contrecta-
re non potuit; cinerem se ferre apertis manibus inuenit.
Ita Cyprianus Martyr.

C A P V T III.

*Varias admodum esse Apparitiones Sacramen-
tales sub peregrinâ specie, & inusitatâ; &
diuidi easdem posse.*

*Pro ratione formarum,
que videntur.*

*Pro ratione hominum, quibus
fiunt Apparitiones.*

*Pro ratione temporum &
locorum, quibus fiunt.*

*Pro ratione effectuum, qui
sequuntur Apparitiones.*

*Pro ratione finium, qui Deo
potuerunt esse propositi.*

I. Exem-

I. **F**emplorum copia, quæ multa variâque relata sunt, multiplices quoque variâsque suggerunt, & suppeditant Apparitionis huius sacramentalis, sub peregrinâ inusitatâque specie, diuisiones. Et quia in his & specierum fit mentio, sub quibus Apparitiones perceptæ sunt: & hominum tam illorum, qui quocumque modo earundem causa fuerunt, quàm quibus ipsæ factæ: temporis item atq; loci, quo perfectæ: effectuum etiam atque finium, qui Deo potuerunt esse propositi: ex singulis licebit ipsas & distinguere, & diuidere. Res hæc, quia in sequentibus nobis seruiet, hic prætereunda non est.

2. Ergo ratione specierum possunt sic distingui, vt in ipsis dicatur vel cum Sacramentali specie, alia aliqua percipi: vel percipi sola species peregrina, absque Sacramentali, quæ est panis & vini; priores illæ rariores fuerunt, posteriores frequentiores.

3. Peregrinarum autem specierum modi sunt varij. Aliquando enim forma hominis est obseruata; aliquando non hominis, sed partis hominis; aliquando tertia aliqua, quæ Christi crucifixi typus esset & index. Et hominis formam nunc infans visus exhibuit, nunc Christus crucifixus. Partem hominis nunc caro testata est, nunc sanguis, nunc manus, nunc facies. Neutrum horum fuit, sed Christi typus, Agnus: quem semel apparuisse lego apud Cæsarium, cuius figuræ etiam meminit Paschasius.

4. Rursus in harum aliis nunc splendor quidam, & claritas accedens Apparitiones reddidit illustriores; nunc nullus accessit, sed nuda species aut hominis, aut partis hominis obseruata est.

D

5. Pro

5. Pro conditione hominum, qui his Apparitionibus occasionem vel causam dederunt, distingui possunt, ut aliæ dicantur factæ Iudæis; aliæ Gentilibus; aliæ Hæreticis; aliæ Catholicis partim malis, partim bonis. Et Iudæi suâ crudelitate ferè iis dederunt occasionem; Gentiles studio cognoscendi religionis Christianæ mysteria; Hæretici suâ incredulitate; Catholici pii vitæ probitate, & Christi videndi desiderio; mali peruersâ vitæ volûtate, quâ vel Sacramentis voluerût abuti, vel indignos eorum se exhibuerunt ministros. Apud Iudæos ostendit Christus suam potentiam; apud Gentiles, Hæreticos, peruersosque Catholicos clementiam, & desiderium eorum salutis; apud bonos & pios, ipsiusq; mandatorum studiosos, benignitatem.

6. Possunt & ratione hominum distingui, ut quædam dicantur petitæ à Deo, & precibus obtentæ; quædam quasi extortæ; quædam nec petitæ, nec extortæ, sed vltro oblata. Petita illa, cuius meminimus, n. 8. c. 1. Extorta illa Iudæo sacrilego facta, cuius hæc infana vox fuit: Si tu es Deus Christianorum, ostende & c. n. 10. Nec petita, nec extorta, sed vltro oblata illa, quam habuit Dux Saxonniæ Widekindus, n. 1.

7. Rursus ratione personarum non malè distinxeris, si quasdam pluribus factas dicas, quasdam paucioribus, aut vni soli. Quasdam etiam viris, quasdam mulieribus. Inter quas hoc discriminis quidam obseruant, quod quæ viris & paucioribus sunt factæ, sint plures: contra quæ mulieribus & pluribus, sunt pauciores.

8. Si extempore distinctio petenda, potest constitui

tui

tui duplex. Nam aliæ dicentur factæ tempore incruenti sacrificij; aliæ extra sacrificij tempus, quales in illis hostiis obseruatæ fuerunt, quæ olim à Christianis domi conseruabantur: & iis, quas quidam sacrilegis Iudæis perforandas vendiderunt.

9. Similiter pro loco possunt distingui. Aliæ siquidem in profano acciderunt, aliæ in consecrato, vt omnes, quæ inter sacrificiorum Christianorum solennia sunt obseruatæ.

10. Ratione effectuum partiri licebit dupliciter. Nam vel affectuum, quos in hominum animis pepere-
runt, potest haberi ratio; vel fructuum, qui ipsas sunt consecuti. Ibi vel gaudium, spiritualémque voluptatem est obseruare; vel admirationem; vel timorem, atque stuporem. Hic quia aliquando fructus secutus est, aliquando nullus, distinguentur commodè in fructuosas, & infructuosas. Fructus in Fidei, Spei, Charitatisque cernitur virtutibus; quarum si nihil est, infructuosæ Apparitiones dicentur.

11. Pro ratione finis, qui in ipsis potest esse propositus, distribuentur, vt in aliis consolatio dicatur esse proposita, & gaudium mentis; in aliis terror; in aliis instructio. Consolatio in iis, in quibus Deus hominibus singularis sanctitatis, præsentia suæ singularia Argumenta dare voluit. Terror in iis, qui temerario ausu Sanctissima Sacramenta tentârunt profanare, & Christo insultare. Instructio in iis, qui ignorantia Christianorum mysteriorum laborârunt, non culpabili, aut finali. *Frequenter plu-*

res fines in unam Apparitionem coincidunt; & effectus quoque supra enumerati fines dici possunt.

12. Hæc pro varijs Diuisionibus Apparitionis Sacramentalis, sub specie peregrinâ. Singula exemplis illustrare potuimus, sed lectori hunc laborem relinquendum existimauimus; propterea, quod sibi ipse sufficiens esse possit, ex iis, quæ cap. i. sunt dicta. Ex quo & alias diuisiones licebit colligere.

CAPVT IV.

Ad quod genus Apparitionum hæc Sacramentales sub specie peregrinâ & inusitata pertineant.

<i>Pertinent non ad intellectuales.</i>	<i>visa est, accidit mutatio.</i>
<i>Non ad imaginarias; non auriculares.</i>	<i>Vt quando omnium sensus idem iudicauit.</i>
<i>Sed ad visibiles, siue oculares.</i>	<i>Quando item magnus timor allatus.</i>
<i>Non semper in speciebus Sacramentalibus accidit mutatio.</i>	<i>Quando sanguis calice exceptus, Item mappas & lintea infecit.</i>
<i>Vt quando à paucis visa peregrina species, aut Christo non conuenientes.</i>	<i>Quando species per multos annos conseruata.</i>
<i>Quando fructus & finis easdem nõ postulant.</i>	<i>Frequentius ex parte rei, siue specierum nulla fit mutatio.</i>
<i>Nihilominus vera aliquando, que</i>	<i>Iuxta regulas S. Thome.</i>

1. Nitio lib. i. de diuinis Veteris Testamenti Apparitionibus, quatuor Apparitionũ genera distinximus, ex sententiã doctissimi Alpho-